

Sygn. akt XVI GC 1388/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVI Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Bartosiewicz

Protokolant: pracownik biurowy Anna Kuczkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2015 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy ze skargi (...) sp. z o.o. w O.

przeciwko (...),- sp. z o. o. w W.

o uchylenie wyroku sądu polubownego

1. skargę oddala,
2. zasądza od (...) sp. z o. o. w O. na rzecz (...),- sp. z o. o. w W. kwotę 1217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSO K. Bartosiewicz

Sygn. akt XVI GC 1388/14

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w O. wniósł w dniu 17 listopada 2014 r. skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego – Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W. z dnia 22 lipca 2014 r., (...), w pkt 3 wyroku - oddalającego w części powództwo a także pkt 2 i 4 wyroku stanowiących rozstrzygnięcie o kosztach procesu przeciwko „(...) - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i spółka” sp.k. w W. oraz o zasądzenie od przeciwnika skargi na jego rzecz kosztów postępowania.

Skarżący wyjaśnił, że w toku postępowania przed sądem polubownym dochodził od przeciwnika skargi zwrotu bezpodstawnie uzyskanych przez niego korzyści tj. zapłaty za pobrane przez pozwanego opłaty, które w rzeczywistości stanowiły inne niż marża handlowa opłaty za samo przyjęcie towaru do sprzedaży (tzw. opłaty półkowe). których pobranie stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 j.t. ze zm.) dalej u.z.n.k.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie podstawowej zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z którą każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd poprzez częściowe nierozpoznanie sprawy przedstawionej do rozstrzygnięcia przez stronę powodową tj. nierozpoznanie sprawy odnośnie pobieranych przez stronę pozwaną opłat z tytułu „usług promocyjnych”, poprzez oparcie orzeczenia w dużej części nie na stanie faktycznym sprawy lecz na abstrakcyjnych twierdzeniach strony pozwanej pozostających bez związku z rzeczywistym stanem faktycznym oraz poprzez brak rozważenia przesłanek określonych w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. Skarżący wskazał, że sąd arbitrażowy w swoim rozstrzygnięciu doszedł do wniosku, że pobierane przez stronę pozwaną opłaty z tytułu „usług (...)” i z tytułu „usług (...)” stanowiły opłaty za przyjęcie towaru do sprzedaży natomiast odnośnie opłat z tytułu „usług zarządzania

budżetem marketingowym” oraz „rabatu potransakcyjnego” Sąd Arbitrażowy uznał, że nie były to opłaty za przyjęcie towaru do sprzedaży. Dalej skarżący wskazał, że sąd arbitrażowy w ogóle nie rozstrzygnął czy strona pozwana dopuściła się czynu nieuczciwej konkurencji, nie odniósł się także do części roszczenia związanej z pobieraniem przez pozwanego opłat z tytułu usług promocyjnych gdyż nie zawarł w uzasadnieniu żadnych rozważań odnośnie tych opłat. W ocenie skarżącego sąd polubowny naruszył tym samym konstytucyjne prawo strony powodowej do sądu oraz do rozpatrzenia sprawy (skarga k. 2 - 68).

W piśmie z dnia 26 stycznia 2015 r. skarżący wskazał, że z uwagi na przekształcenie jako przeciwnika wskazuje (...),- sp. z o.o. w W. (pismo k. 70 - 88).

W odpowiedzi na skargę (...) sp. z o.o. w W. wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie od skarżącego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W pierwszej kolejności przeciwnik skargi potwierdził, że w dniu 5 stycznia 2015 r. doszło do przekształcenia spółki (...), - spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i Spółka” sp.k. w W. w spółkę (...),- sp. z o.o. w W.. W odniesieniu do roszczenia skarżącego przeciwnik skargi wskazał, że wbrew twierdzeniom strony przeciwnej o nierozpoznanie sprawy odnośnie pobieranych przez pozwaną opłat z tytułu „usług promocyjnych” Sąd Arbitrażowy rozstrzygnął w zakresie całego roszczenia uznając jedynie, że część roszczenia w kwocie 277 234,76 zł jest uzasadniona, pozostała zaś część jako nieuzasadniona podlega oddaleniu. Natomiast ewentualne nieścisłości w treści uzasadnienia nie mogą być traktowane jako naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego RP. Z ostrożności procesowej przeciwnik złożył wniosek o zawieszenie postępowania w celu umożliwienia dokonania sądowi arbitrażowemu korekty treści uzasadnienia wyroku. Dalej przeciwnik wskazał, że sąd arbitrażowy odniósł się do powoływanej przez niego podstawy prawnej, rozważył przesłanki i kryteria czynu nieuczciwej konkurencji z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k., po czym doszedł do przekonania, że w rozpoznawanej sprawie nie miał on miejsca. Przeciwnik podkreślił natomiast, że przepis art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. nie należy do kanonu podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej a zatem twierdzenie, że wyrok sądu arbitrażowego naruszył podstawowe zasady porządku prawnego w tym w szczególności prawo (...) sp. z o.o. do sprawiedliwego procesu poprzez brak rozważenia przesłanek określonych w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. jest nieusprawiedliwione (odpowiedź na skargę k. 97-109).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Na skutek pozwu z dnia 28 maja 2013 r. wniesionego przez (...) sp. z o.o. w O. (zwany dalej Y.) przeciwko „(...) - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i spółka” sp.k. w W. (zwanego dalej (...)) toczyło się postępowanie przed sądem polubownym - Sądem Arbitrażowym przy Krajowej Izbie Gospodarczej w W. o (...) o zasądzenie kwoty 673 263 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania (pozew k. 2-252 akt sądu polubownego SA 121/13). Y. domagał się zasądzenia wskazanej kwoty jako zwrotu bezpodstawnie uzyskanych korzyści z tytułu czynu nieuczciwej konkurencji polegającego na pobieraniu innych niż marża handlowa opłat z tytułu dopuszczenia towarów do sprzedaży.

Opłaty pobierane przez (...) były określane jako opłaty za:

usługi promocyjne, usługi zarządzania budżetem marketingowym,

usługi (...),

usługi (...),

oraz jako rabat potransakcyjny.

W dniu 22 lipca 2014 r. Sąd Arbitrażowy wydał wyrok, w którym zasądził od (...) na rzecz Y. kwotę 277 234,76 zł z odsetkami ustawowymi :

- od kwoty 273 068,23 zł od dnia 6 grudnia 2012 r.

- od kwoty 3 644,76 zł od dnia 4 stycznia 2013 r.

- od kwoty 521,77 zł od dnia 23 stycznia 2013 r.

W pozostałej części powództwo oddalił oraz zasądził od (...) na rzecz Y. kwotę 18 283,95 zł tytułem zwrotu kosztów 41% opłaty arbitrażowej i rejestracyjnej. Sąd Arbitrażowy zniósł koszty zastępstwa procesowego między stronami (wyrok sądu polubownego k. 576 - 620 akt sądu polubownego).

Zasądzono opłaty pobrane tytułem usługi (...) - 22.632 zł, usługi (...) 254.602,76 zł. Oddalono opłaty pobrane jako usługi zarządzania budżetem marketingowym 254.602,27 zł, usługi promocyjne 58.941,60 zł i rabat potraskcyjny 82.484,11 zł. W uzasadnieniu błędnie wskazano, że kwota za usługi zarządzania budżetem przed odjęciem korekt to 274.849 zł podczas gdy z podsumowania faktur wskazanych w pozwie wynika, że to kwota 275.849 zł. Nie ma to znaczenia bowiem zgadza się suma oddalonych kwot 396.027,51 zł (wyrok sądu polubownego 576, 601, 602, pozew k. 8, 13,14, 15 akt sądu polubownego).

„ (...) - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i spółka” sp.k. w W. po przekształceniu formy prawnej to (...),- sp. z o.o. w W. (okoliczność nie sporna).

Skarga o uchylenie wyroku sądu polubownego jest środkiem prawnym łączącym cechy nadzwyczajnego środka zaskarżenia tj. skargi o wznowienie postępowania oraz powództwa o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego. Użyte przez ustawodawcę w art. 1206 § 2 k.p.c. pojęcie podstawowych zasad porządku Rzeczypospolitej Polskiej wskazuje, że chodzi o takie naruszenie przepisów prawa materialnego, które prowadzi do pogwałcenia zasad państwa prawa (praworządności), a zapadły wyrok arbitrażowy narusza naczelną zasadę prawną obowiązującą w Rzeczypospolitej Polskiej, godzi w obowiązujący porządek prawny, czyli narusza zasady ustrojowo-polityczne i społeczno-gospodarcze. Ocena tego, czy orzeczenie sądu polubownego nie uchybia podstawowym zasadom porządku publicznego musi być formułowana w sposób zawężający (wyrok SN z dnia 11 maja 2007 r., I CSK 82/07, LEX nr 320021).

Skarga nie jest środkiem prowadzącym do merytorycznego rozpoznania przez sąd powszechny sporu rozstrzygniętego przez sąd polubowny. Uchylenie wyroku sądu polubownego wskutek uwzględnienia skargi następuje z przyczyn dotyczących przede wszystkim dopuszczalności lub wadliwości postępowania przed sądem polubownym. Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 11 maja 2007 r., w sprawie o sygn. akt III CSK 82/07 (M. Praw. 2007, nr 11, s. 586), rozstrzygnięcia sądu arbitrażowego są wiążące, a sąd powszechny poza ustawowo wskazanymi wyjątkami nie ma prawa do merytorycznego rozpatrzenia sprawy zakończonej orzeczeniem sądu polubownego. Powyższe stanowisko Sąd Najwyższy podzielił także w wyroku z dnia 11 maja 2007 r., wydanym w sprawie o sygn. akt I CSK 82/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 64), stwierdzając, że uchylenie wyroku sądu polubownego może nastąpić wyłącznie z przyczyn wymienionych w art. 1206 k.p.c. Sąd nie może w ramach postępowania o uchylenie wyroku sądu polubownego rozpoznawać merytorycznie sporu pomiędzy stronami postępowania arbitrażowego.

Sąd jest związany podstawami skargi jednakże z urzędu bierze pod uwagę przesłanki wskazane w art. 1206 § 2 pkt 1 i 2 kpc.

W niniejszej sprawie już sam skarżący powołuje się na naruszenie z art. 1206 § 2 pkt 2 kpc zatem z urzędu sąd zbadał jedynie przesłankę z art. 1206 § 2 pkt 1 kpc zgodnie z którą uchylenie wyroku sądu polubownego następuje także wtedy gdy według ustawy spór nie może być rozstrzygnięty przez sąd polubowny. Jak oświadczyli pełnomocnicy stron ani strony ani sąd polubowny nie miał wątpliwości, że może rozpoznać sprawę. Także sąd badający skargę nie znalazł podstaw do zakwestionowania tej możliwości. Ostatecznie strony w aneksie nr (...) postanowiły, że wszelkie spory wynikające pośrednio lub bezpośrednio z niniejszej umowy bądź pozostające z nim w jakikolwiek związku bądź w inny sposób związane ze współpracą stron na podstawie umowy lub z tej współpracy wynikające w tym również spory obejmujące wszelkie roszczenia deliktowe pozostające w związku z wykonywaniem umowy będą rozstrzygane przez sąd polubowny (k. 79 v). Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 grudnia 2009 r. I CSK 120/09 nie publ. stwierdził,

że roszczenie o wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. jako spór o prawo majątkowe pozostaje w dyspozycji stron może być przedmiotem ugody, a także może być objęte zapisem na sąd polubowny. W zapisie wyraźnie określono, że zapis na sąd polubowny obejmuje także roszczenia deliktowe pozostające w związku z wykonywaniem umowy a także spory wynikające pośrednio ze współpracy stron. Jest to w ocenie Sądu dostatecznie zidentyfikowane.

Warto wskazać, iż przesłanka z art. 1206 § 2 pkt 1 kpc to nie to samo co przesłanka z art. 1206 § 1 pkt 1 kpc którą może podnieść jedynie strona. Nie oznacza to, że w ocenie Sądu podniesienie tej przesłanki byłoby uzasadnione ale że z urzędu Sąd stwierdza jedynie czy ustawa nie zabrania podania danego sporu pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. W świetle art. 1157 kpc i przedstawionego wyżej orzecznictwa nie budzi wątpliwości, że roszczenia o zwrot bezpodstawnie uzyskanych korzyści w postaci opłat pobranych jako czyn nieuczciwej konkurencji mogą być przedmiotem zapisu na sąd polubowny.

Przechodząc zatem do oceny jedynej przesłanki podniesionej przez skarżącego art. 1206 § 2 pkt 2 kpc należy stwierdzić, iż sąd nie znalazł podstaw do uznania, że wyrok sądu polubownego jest sprzeczny z podstawowymi zasadami porządku publicznego.

Przed sądem polubownym, jak już wskazano, skarżący domagał się zwrotu tzw. opłat półkowych czyli pobranych za przyjęcie towaru do sprzedaży (innych niż marża). Opłaty były pobierane przez przeciwnika skargi na podstawie zapisów umowy - z różnych tytułów. Część z nich sąd polubowny za takie opłaty uznał i zasądził zwrot opłat pobranych tytułem usług zarządzania relacjami z klientem zamawiającego (...), za dostęp do usługi (...).

Nie uznano za takie opłaty kwot pobieranych jako rabat potransakcyjny. Sąd polubowny oddalił powództwo w tej części uznając, iż pobieranie tej opłaty miało swój ekwiwalent, bowiem zwiększenie liczby i wartości zamówień przekłada się na zysk dostawcy (argumentacja na k. 42 uzasadnienia k. 63 niniejszych akt). Sąd polubowny powołał się także na to, że opłaty te to rodzaj upustu co jest naturalną praktyką rynkową. Jest to zatem element marży handlowej. W tej sytuacji według sądu polubownego nie są to opłaty określone w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k.

Należy stwierdzić, iż jest to zbieżne z kierunkiem orzecznictwa sądów powszechnych i Sądu Najwyższego zgodnie z którym rabaty w tym też przybierające formę rabatów potransakcyjnych nie są kwalifikowane jako tzw. opłaty półkowe (por. wyrok SN z 17 kwietnia 2015 r I CSK 136/14 nie publ., wyrok SN z 6 czerwca 2014 r. III CSK 228/13 nie publ. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 listopada 2014 r. I ACa 727/14 nie publ. wyrok sądu Apelacyjnego z dnia 17 września 2014 r. I ACa 310/14 nie publ.). Oczywiście zdarzają się także rozstrzygnięcia odmienne takie jak przytoczył skarżący. Jednakże pokazuje to, że wykładnia przepisu art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. nie jest jednolita w tym znaczeniu, że nie można przesądzić, że w każdym przypadku pobranie określonej opłaty będzie lub nie będzie, zakwalifikowane jako czyn nieuczciwej konkurencji. W tym wypadku sąd polubowny jako uzasadnienie, jak wskazano wyżej, powołuje się na ekwiwalentność świadczeń i stosowanie rabatów w stosunkach handlowych i nie można mu odmówić słuszności. Sąd Okręgowy nie uznał, że zostały przez to naruszone podstawowe zasady porządku publicznego. Zarzuty skarżącego są bardzo szczegółowe i zmierzają do tego, że sąd polubowny powinien ocenić, że pobrane opłaty nie miały charakteru rabatu. Jeszcze raz należy podkreślić, iż kontrola nad wyrokiem sądu polubownego dotyczy naruszenia podstawowych zasad porządku publicznego. Uznanie opłaty za rabat lub za niedozwoloną opłatę nie mieści się w tych podstawowych zasadach. Jak bowiem wskazano wyżej mieści się to w ramach dopuszczalnej interpretacji przepisu art. 15 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k., która jest także w taki sam sposób przyjmowana przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy. Nie ma racji skarżący, że sąd polubowny nie rozstrzygał w ogóle czy przeciwnik skargi popełnił czyn nieuczciwej konkurencji, bowiem wyraźnie z treści uzasadnienia wynika, że sąd polubowny rozważał pobieranie rabatów potransakcyjnych właśnie jako ewentualne nie dozwolone opłaty wskazane w ustawie o zwalczeniu nieuczciwej konkurencji - wprost powołuje się nawet na przepis art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. nie można też podzielić zarzutu, że nie oparł się na ustaleniach faktycznych tylko na ogólnych rozważaniach. Tak jak wskazano, zarzuty skarżącego zmierzają do tego, że sąd polubowny powinien uznać te opłaty nie za rabat a za opłatę za przyjęcie towaru do sprzedaży.

Zatem nie ma podstaw do uchylecia wyroku sądu polubownego w tej części.

Nie ma też podstaw do uchylenia tego wyroku w pozostałej części, w której sąd polubowny odmówił uznania za opłaty przyjmowane za przyjęcie towaru do sprzedaży usługi zarządzania budżetem marketingowym. Nie ma racji skarżący, że sąd polubowny nie orzekł w ogóle o jednym rodzaju opłat. Jak wynika z pozwu wniesionego przed sądem polubownym skarżący dochodził czterech rodzajów opłat: za usługi promocyjne, usługi zarządzania budżetem marketingowym 1.5.1, usługi (...)5.2, usługi (...)5.3, rabat potransakcyjny 1.5.4 (k. 8 - 11 akt Sądu Arbitrażowego), przy czym usługi promocyjne i usługi zarządzania budżetem marketingowym były opisane jako jeden rodzaj opłaty pod jednym punktem 1.5.1.

Z uzasadnienia sądu polubownego wynika, że dostosował on swoje uzasadnienie do tego podziału i poszczególne opłaty omawiał w osobnych punktach tak jak to umieścił skarżący. Opłaty za usługi promocyjne i usługi zarządzania budżetem marketingowym omówione zostały łącznie w jednym punkcie C II. G (k.61 akt niniejszych). Wynika to także z treści uzasadnienia tego punktu. Warto już wskazać, iż już wcześniej w uzasadnieniu znajduje się sformułowanie, że „świadczane przez pozwaną na rzecz powódki usługi promocyjne oraz reklamowe łącznie określane jako usługi zarządzania budżetem marketingowym obejmowały szereg działań w tym między innymi zamieszczenie produktów powódki w gazetkach reklamowych (pkt 31 uzasadnienia k. 30 niniejszych akt). Oznacza to, że sąd polubowny połączył te dwa rodzaje opłat jako tożsame opierając się zapewne na niewyodrębnieniu ich przez skarżącego w pozwie jako osobny punkt i na stanowisku przeciwnika skargi - pozwanego w procesie przed sądem polubownym (k. 279 akt postępowania przed sądem polubownym). Sąd polubowny potraktował zatem te opłaty jako jedno i orzekł, że nie są to opłaty pobierane za przyjęcie towaru do sprzedaży bowiem uznał, że umieszczenie towaru w gazetce promocyjnej stanowi reklamę i jest sposobem oddziaływania na świadomość konsumentów w sposób mający skłonić ich do nabywania konkretnego produktu. Sąd polubowny uznał za udowodnione umieszczanie towarów skarżącego w gazetkach. Sąd polubowny uznał także, że mające wpływ na zainteresowanie się przez klientów poszczególnymi towarami - reklamy i inne informacje umieszczane na terenie sklepu wielkopowierzchniowego (pkt 154 uzasadnienia k. 62 akt niniejszych). Wskazał także, że pobieranie opłat z tytułu świadczenia usług reklamowych nie może być uznawane za niedozwolone in abstracto. Sąd polubowny podzielił pogląd przeciwnika skargi pozwanego (...), że nabycie kolejnej partii towarów od konkretnego dostawcy zależy od poziomu atrakcyjności jego produktów, która oddziałuje na popyt i poziom sprzedaży a bezpośredni wpływ na te czynniki mają usługi świadczone przez przeciwnika skargi. Wskazano także, że gdyby towary dostarczane przez skarżącego nie były regularnie zbywane w sklepach (...) to w bezpośredni sposób wpływałyby to na zmniejszenie poziomu dalszych dostaw i pogorszenie sytuacji ekonomicznej skarżącego.

Znów należy stwierdzić, iż nie jest naruszeniem zasady porządku publicznego taka lub inna interpretacja przepisu art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. Uznanie określonych opłat za opłaty nie dozwolone lub nie mające charakteru opłat nie dozwolonych nie może być uznane za naruszenie zasady porządku publicznego. Jak wskazał sąd polubowny nie ma podstaw, aby opłaty za usługi reklamowe promocyjne uznać co do zasady za opłaty nie dozwolone a wszystko zależy od konkretnej sprawy. Rozumowanie sądu polubownego jest logiczne, jeżeli bowiem jak uznał sąd polubowny kupno towarów u sklepie wielkopowierzchniowym przez klientów powoduje dalsze zamówienie tego towaru od dostawcy a przy braku zbytu nie ma nowych dostaw (zamówień) to niewątpliwie im więcej towaru zostanie już sprzedane w sklepie tym więcej sklep kupi nowego towaru od dostawcy. Nie sposób odmówić także słuszności temu, że reklamowanie towaru sprzyja jego zbytowowi. Jest to zatem dopuszczalna interpretacja wyżej wskazanego przepisu, nie naruszająca podstawowych zasad porządku. Niewątpliwie przeważający nurt orzecznictwa sądownictwa powszechnego nie uznaje w tym wypadku ekwiwalentności świadczeń ale za każdym razem ocena następuje na podstawie konkretnych okoliczności sprawy. Nie można także wykluczyć, że w konkretnym przypadku można uznać umieszczania produktów w gazetce i inne usługi reklamowe za korzystne także dla dostawcy. Inaczej będzie oceniać się sytuację kiedy mimo zbycia towarów w sklepie nie następuje ich dalsze zamówienie itp.

Skarżący zarzuca, że pominięto istotę czynu określonego w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. Jednakże jak wskazano wyżej sąd polubowny oceniał sprawę właśnie w świetle tego przepisu i jak wskazano nie ma podstaw, aby uznać iż musiał on w określony sposób interpretować ten przepis.

Skarżący uważa, że sąd polubowny nie rozstrzygał sprawy na tle konkretnego stanu faktycznego ale machinalnie powtórzył twierdzenia strony pozwanej. Tak naprawdę skarżący nie zarzuca nieustalenia stanu faktycznego ale jego argumenty sprowadzają się to tego, że sąd polubowny powinien przyjąć określoną interpretację przepisu art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. i powinien uwzględnić argumentację skarżącego. W szczególności według skarżącego powinno być wzięte pod uwagę, że gazetki promują towary, które są własnością przeciwnika skargi. Jednakże jak wskazano wyżej sąd polubowny tego nie neguje, ale upatruje korzyść skarżącego w tym, że jak towar będący własnością sklepu sprzedaje się to sklep zamówi kolejny towar jako dobrze sprzedający się. Jeszcze raz należy zaznaczyć, że przyjęcie takiej interpretacji jest dopuszczalne i w szczególności nie narusza ona podstawowych zasad porządku publicznego. W ocenie Sądu Okręgowego przepis art. 1206 § 2 pkt 2 kpc nie pozwala na tak szczegółową ingerencję w rozstrzygnięcie sądu polubownego. Jak wskazuje przeciwnik skargi sąd powszechny nie jest sądem II instancji od rozstrzygnięć sądu polubownego.

Jak wskazano wyżej sąd polubowny w jednym punkcie rozpoznał opłaty z tytułu usług promocyjnych i usług zarządzania budżetem marketingowym uznając je jako jedno nie ma zatem podstaw do uznania, że sąd polubowny o części roszczenia w ogóle nie orzekł w uzasadnieniu. Niewątpliwie orzekł także w sentencji orzekł o całości rozstrzygnięcia. Nie można uznać zatem, że został naruszony przepis art. 45 ust. 1 Konstytucji i strona została pozbawiona prawa do sądu.

Warto zwrócić uwagę, że sąd polubowny prowadzi postępowanie w sposób jaki uzna za właściwy (art. 1184 §1 kpc), w szczególności uzasadnienie sądu polubownego nie musi odpowiadać wymaganiam z art. 328 § 2 kpc. nie musi być uzasadnieniu omówiony dokładnie stan faktyczny i ocena dowodów tak jak to czyni sąd powszechny. W ocenie Sądu uzasadnienie sądu polubownego wyjaśnia dostatecznie dlaczego sąd polubowny oddalił w części powództwo i jak omówiono wyżej nie można odmówić rozumowaniu sądu polubownego logiki. Ponadto należy stwierdzić, iż sąd polubowny nie jest związany także przepisami prawa cywilnego materialnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 25 stycznia 2013 r. I ACa 374/12 nie publ. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14 lipca 1995 r I ACr 424/95 OSA 1995/9/82.

Skarżący zarzuca, że sąd polubowny nie zbadał narzucenia opłat, nie zbadał czy doszło do utrudnienia dostępu do rynku. Jednakże skoro powództwo w części uwzględniono to znaczy, że sąd polubowny uznał narzucenie opłat, uznał utrudnianie dostępu do rynku. Natomiast w przypadku oddalenia powództwa wyraźnie uzasadnił, że nie uznaje tych opłat za opłaty pobrane za przyjęcie towaru do sprzedaży, ale za opłaty dopuszczalne z uwagi na świadczenie usług korzystnych też dla dostawcy czy też formę rabatu stosowanego przecieź w umowach pomiędzy kontrahentami. Takie ustalenia, taka interpretacja nie może być uznana za nierozpoznanie istotnych okoliczności sprawy. Już wskazano wyżej, sąd polubowny oceniał właśnie czy popełniono czyn nieuczciwej konkurencji i co do części roszczenia uznał, że taki czyn popełniono a co do części że nie. Nie ma zatem mowy o nierozpatrzeniu sprawy. Skarżący zarzuca także niewzięcie pod uwagę już bardzo szczegółowych okoliczności czy faktów które jego zdaniem wynikają z przeprowadzonego postępowania dowodowego. Ale jeszcze raz należy podkreślić, że nie można uznać, iż jest to nierozpoznanie istoty sprawy, pozbawienie strony prawa do sądu itp. ale sąd polubowny w ramach przyznanej mu swobody działania rozpoznał sprawę oceniając działanie (...) w świetle przepisów u.z.n.k. Rozpoznawanie tych szczegółowych zarzutów byłoby merytoryczną - nie dopuszczalną kontrolą orzeczenia sądu polubownego.

Zasada wskazana w art. 45 Konstytucji jest zasadą należąca do podstawowych zasad porządku prawnego ale jak uzasadniono wyżej w tym wypadku nie doszło do jej naruszenia.

Jak już wskazano Sąd nie podzielił stanowiska, że sąd polubowny nie orzekł o roszczeniu związanym z opłatami za usługi promocyjne. Powództwo w tej części jak wynika z sentencji zostało oddalone a w uzasadnieniu opłaty za usługi promocyjne i zarządzania budżetem marketingowym zostały omówione jako jedno. Nie było zatem też podstaw aby zawieszać postępowanie na podstawie art. 1209 § 1 kpc. A zatem nie ma podstaw aby uchylić wyrok w zakresie oddalenia powództwa.

Skoro nie ma podstaw do uchylenia wyroku, w części dotyczącej oddalenia powództwa to nie ma podstaw i do uchylenia wyroku w części dotyczącej zasądzonych lub zniesionych kosztów.

Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego należało oddalić.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c..

Skarżący przegrał sprawę a zatem jest zobowiązany do zwrotu przeciwnikowi kosztów na które składa się opłata skarbową od pełnomocnictwa i wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem zgodnie z § 11 ust 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 j.t.).

Biorąc powyższe pod uwagę sąd orzekł jak w sentencji.

SSO Katarzyna Bartosiewicz

ZARZĄDZENIE

odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikom stron.